

Neemia 3

Versete călăuzitoare: Neemia 3

Acum ne vom ocupa cu construirea zidului și a porților. Vom vedea diferite feluri de slujbe și persoane diferite în lucrare. În afară de aceasta vom găsi participări diferite în lucrare, dar și nepăsări. Însă acest capitol va arăta în principal armonia mare în lucrare, căci fiecare clădea la *locul lui*.

Mai întâi trebuie să ne fie clar, de ce zidul și porțile sunt așa de importante.

Semnificația zidului

Ce funcție are un zid? Ezechiel 42.20 ne dă răspunsul: „Avea un zis de jur-împrejur ... ca să facă o despărțire între ce era sfânt și nu era sfânt.”

Tot ce este înăuntru ar trebui să fie pus deoparte în mod deosebit pentru Dumnezeu, și tot ce era în afară drept urmare nu era pentru Dumnezeu. În sens negativ, tot răul ar trebui să fie ținut deoparte de cetate, și în sens pozitiv tot ce era în interiorul zidului avea voie să trăiască sub fumul jertfei plăcute lui Dumnezeu și în prezența lui Dumnezeu. Căci zilnic se înălța de pe altar mirosul bine plăcut al jertfei de ardere de tot.

Așa ar trebui să fie și cu noi. Noi ar trebui nu numai să vorbim despre despărțirea de rău, ceea ce desigur este corect și important, dar dacă nu este mai mult, atunci suntem numai farisei. Noi trebuie să învățăm că domiciliul nostru permanent este în prezența lui Dumnezeu. Când venim laolaltă ca Adunare (Biserică), trăim în mod deosebit prezența Domnului Isus, însă aceasta nu înseamnă că domiciliul nostru de luni și până sâmbătă nu ar fi în casa lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie tânărului Timotei: „... ca să ști cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului” (1 Timotei 3.15).

Când părăsim orele de adunare, atunci nu mergem, vorbind simbolic, afară din casa lui Dumnezeu. Dimpotrivă, căci credincioșii din timpul de acum constituie casa lui Dumnezeu, ar trebui să ne organizăm viața așa fel, că trăim permanent conștienți fiind de prezența lui Dumnezeu – aceasta este adevărata evlavie, care în epistola întâi către Timotei are o semnificație așa de mare.

În cetate stă altarul și fumul jertfei arderii de tot zilnice, care se ridică de pe altar, putea fi văzut în orice moment. La fel și noi trăim sub fumul plăcutei jertfe a lui Hristos.

Zidul este și un semn pentru unitate și părtășie. În interiorul acestui zid se află o unitate administrativă de sine stătătoare, cu porunci și rânduieli proprii. La fel este și în Adunare: „Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu” (1 Corinteni

5.12,13). În afară de aceasta zidul înseamnă și siguranță și protecție față de vrăjmași. În primul rând ar trebui protejat Locul Preasfânt al lui Dumnezeu.

Semnificația porților

Și funcția porților o găsim descrisă în Biblie. Și aici este o parte pozitivă și o parte negativă. Porțile pot fi deschise, ca să se permită intrarea binelui sau pentru a ține răul afară, respectiv pentru a-l da afară:

- **2 Cronici 23.19:** Și a pus pe ușieri la porțile casei Domnului, ca să nu intre nici un om necurat prin vreun lucru.
- **Isaia 26.2:** Deschideți porțile și va intra națiunea cea dreaptă, care păzește credințioșia!

Construirea zidului și a porților

Neemia 3.1: Și marele preot Eliașib și frații săi, *preoții*, s-au ridicat și au reconstruit Poarta Oilor. Au sfințit-o și i-au pus ușile; și au sfințit zidul până la Turnul Meea, până la Turnul lui Hananaeel.

În Neemia 3 găsim aproximativ 45 de grupe, care erau pregătite să ajute la construirea zidului. Fiecare nume a fost notat și nu ar trebui să fie dat uitării. Așa este întotdeauna, atunci când ne implicăm în interesele lui Dumnezeu: „Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său” (Evrei 6.10).

Găsim aici oameni la lucru din toate straturile sociale:

- Marele preot și preoții (Neemia 3.1)
- Argintari și făcători de mir (Neemia 3.8)
- Femei (Neemia 3.12)
- Leviți (Neemia 3.17)
- Păzitori și veghetori (Neemia 3.29)
- Negustori (Neemia 3.32)

Nimănui nu i-a fost rușine și fiecare a pus mâna la lucru. La fel ar trebui să fie și în Adunare („Când vă strângeți, fiecare dintre voi are ...”; 1 Corinteni 14.26). Fiecare ar trebui să aibă o misiune. Nu fiecare a construit la același lucru, dar toți împreună au construit la *aceeași* chestiune. Ei au lucrat unul lângă altul. La fel ar trebui să lucrăm și noi în Adunare, mâna în mână. Ar trebui să ne sprijinim reciproc, știind: noi lucrăm la *aceeași* chestiune. Cât de des însă fiecare fierbe supă lui proprie în Adunare, în loc să se meargă împreună în lucrare?

Se pare că nu erau nici conflicte între generații, căci în Neemia 3.12 citim:

Neemia 3.12: Și lângă el a reparat Șalum, fiul lui Haloheș, căpetenia peste jumătate din ținutul Ierusalimului, el și fiicele lui.

Cât de binefăcătoare sunt adunările în care bătrânii lucrează împreună cu tinerii. Moise a avut în vedere deja la ieșirea din Egipt, ca tinerii să nu fie despărțiți de bătrâni. În timpul nostru trebuie să luăm seama ca generațiile în vârstă să-și țină inima caldă pentru tineri și ca generațiile mai tinere să fie mulțumitoare pentru bătrâni.

Este normal în slujba pentru Domnul ca unul să lucreze ceva mai mult iar altul ceva mai puțin, însă fiecare după posibilități, înzestrare și aptitudini. Noi trebuie să acceptăm că în privința aceasta pot fi diferențe foarte mari.

În Neemia 3.20 citim că Baruc a lucrat cu sârguință. Se pare că Hanun și locuitorii din Zanoah au construit o bucată deosebit de lungă (Neemia 3.13), și cei din Tecoa au prelungit o altă bucată (Neemia 3.27); fiecare după darurile și aptitudinile pe care le-a primit în dar de la Dumnezeu.

Ți-ai găsit deja slujba ta în cadrul Adunării (Bisericii)? Sau ești ca mai-marii din Tecoa, despre care se spune în Neemia 3.5 că nu și-au pus umărul la lucrarea Domnului? Ești tu prea mândru, ca să contribui? Sau ești prea fin, ca să-ți murdărești mâinile? Ești tu de părere, că pentru tine cariera ta este mai importantă decât lucrarea și dedicarea pentru Dumnezeu și casa Sa? Vrei să intri în istorie ca mai-marii din Tecoa, ca unul care era cunoscut pentru faptul că nu a contribuit la lucrare? Ce umilire va fi când tu va trebui să apari în felul acesta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos!

Capitolul 3 amintește nu numai construirea zidului, ci și construirea porților. Ne sunt descrise zece porți și în continuare auzim și despre alte două porți (Neemia 8.16; 12.39), așa că în total ajungem la douăsprezece porți, așa cum și noul Ierusalim din Apocalipsa 21 va avea un zid și douăsprezece porți.

Descrierea porților în capitolul 3 este un circuit în jurul zidului, și anume în sens invers acelor ceasului. Începe în partea de nord-est cu poarta oilor și se termină foarte aproape cu poarta de control (poarta Mifcad). Poarta oilor este ultima poartă numită în capitolul 3 (Neemia 3.32), și în felul acesta se închide circuitul. Ar trebui să studiem foarte bine aceste porți și să ținem seama de înțelesul spiritual. Fiecare poartă ne arată un aspect al vieții noastre spirituale ca creștini.

Poarta Oilor

Neemia 3.1: Și marele preot Eliașib și frații săi, *preoții*, s-au ridicat și au reconstruit Poarta Oilor. Au sfințit-o și i-au pus ușile; și au sfințit zidul până la Turnul Meea, până la Turnul lui Hananeel.

Poarta Oilor este prima poartă amintită și nu este întâmplător că aceasta a fost reconstruită de marele preot Eliașib și ceilalți preoți (Neemia 3.1). Căci prin Poarta Oilor erau conduse oile spre altarul de jertfă. Poarta Oilor era în apropierea templului în partea cea mai de nord a cetății (compară cu Ioan 5.2). Jertfa este întotdeauna punctul de pornire sau baza pentru toate celelalte. Noi toți am fost făcuți preoți și facem bine dacă noi ca preoți nu neglijăm Poarta Oilor. Ea este prima poartă în enumerare și cu cea mai mare semnificație pentru viața noastră ca creștini.

Fără jertfa lui Isus Hristos nu am putea fi mântuiți. Însă punctul nostru de plecare este nu numai recunoașterea jertfei, ci și adorarea lui Dumnezeu. Pe altarul de jertfă trebuia pusă zilnic jertfa de ardere de tot, în fiecare dimineață și în fiecare seară – permanent se ridica de pe altar mirosul plăcut al jertfei. Dumnezeu dorește ca noi să-I aducem permanent „jertfe de laudă” (Evrei 13).

Poarta Oilor ne amintește de Domnul Isus, care a devenit Oaia pentru jertfa arderii de tot și Mielul, care liniștit și mut a fost dus la tăiere (compară cu Isaia 53).

Aici totul vorbește despre Domnul Isus, căci și Poarta Oilor în sine este un indiciu spre Domnul Isus, care a spus: „Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10.9).

Mereu mă impresionează, cum Domnul Isus nu numai a devenit Mielul, ci și Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oi, și care mai mult decât atât este „Poarta oilor” (Ioan 10.7), prin care noi trebuie să mergem, ca să devenim mântuiți. În final totul este har, despre care vorbesc cele două turnuri din Neemia 3.1 – Turnul Meea și Turnul lui Hananeel. Meea înseamnă „sută” și Hananeel înseamnă „Dumnezeu a protejat”. Numărul o sută stă de cele mai multe ori pentru o chestiune completă (compară cu Marcu 4.8). Așa este mântuirea, o sută de procente harul lui Dumnezeu, și totodată responsabilitatea omului este o sută de procente să se întoarcă la Dumnezeu și să se pocăiască.

Deci în interiorul zidului sunt din aceia care au ascultat de glasul Păstorului cel bun și s-au lăsat mântuiți. Sunt preoții, care trebuie să poarte grijă, ca pe altar să fie oricând o jertfă. Jertfa de ardere de tot zilnică, care era pusă pe altar atât seara cât și dimineața, ne asigură prezența lui Dumnezeu în poporul Său (compară cu Exodul 29). Este aceasta pentru noi prioritatea cea mai mare? Lucrarea în interior, în templu, este punctul primordial, și nu mărturia în afară; aceasta se exprimă prin poarta a doua. Dacă nu am înțeles aceasta, atunci nu trebuie să mergem la poarta a doua.

Poarta Peștilor

Neemia 3.3: Și Poarta Peștilor au reconstruit-o fiii lui Hasenaa; i-au pus grinzile și i-au pus ușile, încuietorele și zăvoarele.

Poarta Peștilor se afla mai mult în spre partea de nord-vest a cetății. Este posibil ca această poartă să-și fi primit numele prin aceea că negustorii aduceau peștii în cetate prin această poartă (compară cu Neemia 13.16), căci în apropiere era și piața de pești.

În aplicare spirituală nu ne este greu să ne gândim la misiunea dată de Domnul Isus, că El voia să facă pe ucenicii Lui pescari de oameni: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Marcu 1.17).

Și în parabola despre pescuit în Matei 13, ucenicii sunt solicitați să strângă peștii buni în vase. Un pescar bun nu duce la piață tot ce pescuiește, ci numai acei pești care sunt buni. Poarta Peștilor vorbește astfel despre faptul că noi aducem pești buni (materiale de construcție bune) la casa lui Dumnezeu.

Conform cu 2 Timotei 2 noi nu numai trebuie să ne depărtăm de fărădelege și să ne despărțim de vasele de dezonoare, ci noi trebuie să căutăm pe aceia care năzuiesc după dreptate, credință, dragoste și pace și cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.

Noi trebuie să menținem în echilibru aceste două porți și să nu privilegiem pe un în detrimentul celeilalte. Urmarea faptului că noi am fost mântuiți și am fost făcuți adoratori ai lui Dumnezeu este, că noi ieșim ca să aducem alți adoratori la Dumnezeu. Apostolul Pavel nu a fost mulțumit numai să ducă oamenilor vestea bună, ci lucrarea lui a fost făcută până când un om a fost „prezentat desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1.28), aceasta înseamnă, până când el a devenit un creștin matur și major, capabil să adore pe Dumnezeu ca Tată.

Poarta cea Veche

Neemia 3.6: Și Poarta cea Veche au reparat-o Ioiada, fiul lui Paseah, și Meșulam, fiul lui Besodia; ei i-au așezat grinzile și i-au pus ușile și încuietorele și zăvoarele.

Această poartă se afla pe partea de vest a cetății Ierusalim. După câte se pare această parte a zidului și poarta din el rămăseseră din timpurile de demult, și s-a construit permanent pe același fundament.

Noi nu avem misiunea să construim un zid complet nou, ci să clădim pe cel existent. Noi înșine am fost zidiți „pe temelia apostolilor și a profetilor, piatra de ungi fiind Isus Hristos” (Efeseni 2.20). Unii consideră că nu este necesar să învețe de la părinții Bisericii și ai credinței din trecut. Însă aceasta este o greșeală mare. Căci există atenționarea stringentă a apostolului Pavel: „Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu” (Evrei 13.7).

Nu cunosc pe nimeni care este în lucrarea prin Cuvânt, care să nu fi învățat și să nu fi profitat de la părinții credinței din trecut (compară cu Efeseni 4.11,12).

Ieremia spune: „Așa zice Domnul: «Stați pe căi și vedeți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună; și umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!» Dar ei au zis: «Nu vrem să umblăm pe ea!»” (Ieremia 6.16).

În Noul Testament suntem mereu solicitați în multe locuri, să ne reîntoarcem la ce era la început (compară cu 1 Ioan 1.1; 2.7,13,14,24; 3.11; 2 Ioan 1,5,6), sau se face referire la principiile de bază ale începutului (1 Corinteni 14.34; 1 Timotei 2.13). Unii sunt de părere, că tot ce este vechi, este principial bun, și tot ce este nou este rău. Însă chiar așa de simplu nu sunt lucrurile. Nu tot ce este vechi este și bun, și nu tot ce este nou este prin definiție rău. Adevărul este per se static, aceasta înseamnă, adevărul lui Dumnezeu nu se schimbă, și totuși el este în același timp foarte dinamic, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu, așa că vechiul Cuvânt al lui Dumnezeu vorbește la fel și în timpurile moderne.

Poarta Văii

Neemia 3.13: Poarta Văii au reparat-o Hanun și locuitorii din Zanoah; ei au reconstruit-o și i-au pus ușile, încuietorile și zăvoarele; și i-au făcut o mie de coți de zid până la Poarta Gunoifului.

Primele două porți se ocupă cu lucrarea din interior și din afară. Ultima poartă numită ne arată pe ce bază trebuie să aibă loc lucrarea noastră, și acum urmează două porți (Poarta Văii și Poarta Gunoifului), care de asemenea aparțin împreună și ne arată atitudinea lăuntrică pentru slujire. Interesant este că aceste două porți sunt numite împreună deja în capitolul 2, unde Neemia trebuia să se ocupe cu starea umilitoare a Ierusalimului.

Ne aflăm aici într-un punct foarte adânc al cetății Ierusalim. Și desigur nu este întâmplător că slujba lui Neemia a început chiar aici, atunci când el a venit la Ierusalim ca să-și facă o impresie despre starea Ierusalimului. Premisa în lucrarea pentru Dumnezeu este un duh smerit, o inimă smerită. Mândria și aroganța în lucrarea pentru Dumnezeu fac lucrarea ta să fie lemn, fân și paie.

Dacă de exemplu vrei să ajuți la zidirea sufletească a Adunării (Bisericii) și crezi că tu faci toate mai bine decât bătrânii, atunci tu nu clădești având felul de gândire al lui Neemia.

Dacă noi suntem solicitați în epistola către Efesei să păstrăm unitatea Duhului, atunci imediat după aceasta stă scris: „... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste” (Efeseni 4.2). Fie că este vorba de unitatea Ierusalimului sau de unitatea între creștini, ambele ne interzic un duh de aroganță și mândrie și ne poruncesc să avem duhul blândeții, îndelungii-răbdări și al smereniei. Aceasta vrea să ne amintească Poarta Văii.

Poarta Văii ne amintește și de faptul că lumea aceasta este o „vale a umbrei morții”. Așa citim în Psalmul 23.4: „Chiar dacă aș umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiua Ta mă mângâie.”

Viața ca și creștin nu este numai soare senin, ci noi trebuie să mergem și prin văi întunecate. De cele mai multe ori credincioșii, care au trecut printr-o astfel de vale, relatează că ei au trăit în mod deosebit apropierea lui Dumnezeu. Așa cum se spune și în Psalmul 23.4: „Pentru că Tu ești cu mine.” Cât de des am trăit deja că o vale întunecată din viața noastră a condus în cele din urmă la binecuvântare: „Trecând prin valea plângerii ei o fac un izvor; și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări” (Psalmul 84.6).

Poarta Gunoiului

Neemia 3.14: Și Poarta Gunoiului a reparat-o Malchiia, fiul lui Recab, căpetenia peste ținutul Bet-Hacherem; el a reconstruit-o și i-a pus ușile, încuietorile și zăvoarele.

Poarta Gunoiului era în partea cea mai de sud a cetății. Era de partea opusă a Porții Oilor. Tot gunoiul din cetate trebuia adus afară aici. Oricine dorește să fie un rob slujitor credincios al Domnului trebuie să cunoască poarta gunoiului în viața personală. Tot ce în noi rezultă încă din carne (din omul firesc), trebuie să condamnăm; aceasta nu are nici un loc în prezența lui Dumnezeu. Omul vechi a fost răstignit cu Hristos. Înșușirile omului vechi nu trebuie să se mai vadă, ci Hristos trebuie să se vadă în mine (compară cu Galateni 2.20).

Poarta Văii vorbea despre intrarea smerită și modestă și Poarta Gunoiului vorbea despre pornirile care vin din carne (din firea pământească). Cum stau lucrurile cu voia proprie a noastră? Vrem să slujim Domnului conform condițiilor puse de noi sau vrem să ne orientăm după condițiile puse de El și în toate să întrebăm care este voia Lui? Dacă Valea Văii vorbește despre starea de smerenie, atunci probabil în cazul Porții Gunoiului ar trebui să ne gândim la mândria spirituală, egoismul și încăpățânarea care vin din carnea noastră și care trebuie „duse afară” (compară cu Filipeni 3, unde Pavel consideră meritele lui, mândria și descendența lui ca fiind gunoi).

Poarta Fântâniei (sau Izvorului)

Neemia 3.15: Și Poarta Fântâniei a reparat-o Șalun, fiul lui Col-Hoze, căpetenia peste ținutul Mițpa; el a reconstruit-o și a acoperit-o și i-a pus ușile, încuietorile și zăvoarele.

Poarta Izvorului se află de asemenea în partea de sud a cetății. Foarte aproape de ea este scaldătoarea Siloam, în care trebuia să se spele orbul din naștere din Ioan 9. Poarta Izvorului vorbește despre puterea Duhului Sfânt în viața noastră. Foarte aproape de Poarta Izvorului era Izvorul Ghihon. Din acest izvor țâșnea apă uneori până la 50.000 litri pe oră. Cuvântul grecesc pentru „izvor” poate fi tradus și prin „izvor artezian”. Cuvântul acesta îl găsim și în

Ioan 4.14: „Dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el un izvor de apă, țâșnind spre viața eternă.”

Cine bea din acest izvor, „din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7.38). Dacă am înlăturat gunoiul din viața noastră prin Poarta Gunoiului, atunci Duhul Sfânt poate lucra liber în noi: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (Galateni 5.25).

Apostolul îi îndeamnă pe credincioșii din Efes: „fiți umpluți de Duhul” (Efeseni 5.18). Viața nouă din noi nu are nici o putere în ea însăși, ci numai în măsura în care noi ne lăsăm umpluți de Duhul lui Dumnezeu.

În Ierusalim locuiesc oameni care trăiesc din Izvorul Duhului Sfânt. Numai despre Poarta Izvorului se spune că ea trebuia „acoperită”. Este important ca noi să nu întristăm pe Duhul Sfânt, sau să-L stingem (respectiv să-L amortizăm); noi trebuie să fim siguri că Izvorul nu este înfundat sau murdărit prin păcat: „Și nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 4.30). „Nu stingeți Duhul” (1 Tesaloniceni 5.19).

Poarta Apelor

Neemia 3.26: Și netinimii locuiau pe dealul Ofel, până în dreptul Porții Apelor spre răsărit și până la turnul care iese în afară.

Poarta Apelor este în partea de răsărit a cetății. Ea vine după Poarta Izvorului și cele două aparțin împreună, așa cum Poarta Oilor și Poarta Peștilor precum și Poarta Văii și Poarta Gunoiului aparțin împreună. Apa vorbește în Biblie nu numai despre Duhul Sfânt, ci și despre Cuvântul lui Dumnezeu: „... curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt” (Efeseni 5.26).

Este foarte interesant și nu la întâmplare că în cazul Porții Apelor nu citim, că aceasta trebuia reparată sau construită, așa cum citim în cazul celorlalte porți. Cine ar putea să îmbunătățească ceva la Cuvântul lui Dumnezeu? „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.17). „Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna” (Psalmul 119.89).

Dacă am scos din Izvorul despre care am auzit la Poarta Izvorului, atunci aceasta ne va conduce tot mai mult la Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu ne poate călăuzi, dacă noi nu cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt poate face mare în noi numai ceea ce noi am învățat din Cuvânt. El va face pe Hristos tot mai mare pentru noi: „El [Duhul Sfânt] Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut” (Ioan 16.14).

Poarta Cailor

Neemia 3.28: Deasupra Porții Cailor au reparat preoții, fiecare în dreptul casei lui.

Sunt unele porți numite după nume de animale. Poarta Oilor a servit pentru aducerea înăuntru a oilor pentru serviciul de jertfă. Poarta Peștilor servea pentru aducerea înăuntru a peștilor respectiv ca pescarii să iese. Prin Poarta Cailor se aduceau caii de luptă înăuntru. Ea servea împăratului și luptătorilor lui ca să iese la luptă (compară cu Deuteronomul 17.16). Viața creștină nu este un program de aventuri cu caracter festiv, ci ea înseamnă și luptă, luptă pentru cauza lui Dumnezeu. Calul este și simbolul puterii, al curajului, al pregătirii de luptă și al perseverenței. Calul aleargă spre țintă și așa se spune în epistola către Filipeni (ceea ce înseamnă de altfel „iubitor de cai”): „Nu că am obținut deja premiul sau că am ajuns deja desăvârșit; însă urmăresc, dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3.12-14).

Apostolul Pavel putea spune la sfârșitul vieții sale: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea” (2 Timotei 4.7), și ne cere: „Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața eternă, la care ai fost chemat” (1 Timotei 6.12).

Poarta de Răsărit

Neemia 3.29: După [lângă] ei a reparat Țadoc, fiul lui Imer, în dreptul casei lui. Și după [lângă] el a reparat Șemaia, fiul lui Șecania, păzitorul Porții de Răsărit.

Poarta de Răsărit este nu numai în partea de răsărit a cetății, căci răsăritul este și punctul cardinal al răsăritului soarelui. Poarta de Răsărit vorbește despre revenirea Domnului. Toate așteptările lui Israel au fost dintotdeauna spre răsărit. În ultimele versete ale Vechiului Testament se spune: „Și vouă, care vă temeți de Numele Meu, vă va răsări Soarele dreptății cu vindecarea în aripile Lui; și veți ieși și veți zbura ca vițeei de îngrășat” (Maleahi 4.2).

Când în Ezechiel 11.23 gloria lui Dumnezeu a părăsit Templul, ea s-a așezat pe munte spre răsărit, pe Muntele Măslinilor: „Și gloria Domnului s-a suit din mijlocul cetății și s-a oprit pe muntele [Muntele Măslinilor] care este pe partea de răsărit a cetății.”

Îngerul a spus mai târziu la înălțarea la cer a Domnului de pe Muntele Măslinilor (care era în răsărit): „Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele apostolilor 1.11).

Poarta Inspecției / Poarta Mifcad

Neemia 3.31: După el [lângă el] a reparat Malchiia, un fiu al argintarilor, până la locul netinimilor și al negustorilor, în dreptul porții Mifcad, și până la suișul unghiului.

La sfârșit stă Poarta Inspecției, și nu este cu totul sigur, dacă așa trebuie tradus. Alții propun, că ea poate fi tradusă și verificare sau repartizare (Poarta Mifcad). Ambele redau un sens. Noi trebuie să veghem asupra lucrurilor descrise mai înainte. Noul Testament ne solicită la veghere sporită. Vrajmașul vrea ori să ne învețe unilateral, ori să ne jefuiască lucrurile spirituale.

Poarta Inspecției vorbește și despre disciplinare și judecare (restabilirea dreptului).

Dacă cuvântul Poarta Mifcad ne amintește mai mult de un fel de verificare sau repartizare, atunci ne gândim la scaunul de judecată al lui Hristos, unde fiecare din noi va primi lauda care i se cuvine: „Așa că nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu.” (1 Corinteni 4.5).